

Mesedélutánok rendezése

Az iskola nevelő-oktató munkájának egyik — ma már — nélkülözhetetlen eszköze a mesedélután. Csak az újabb időkben jöttek rá a mesedélutánok nagy nevelő értékének hatására. Pedig minden fáradságot megérdemelnek ezek a kedélyes délutánok, különösen, ha azokat úgy rendezzük, hogy a gyermekeknek nemcsak élvezetet szórakozást, hanem lelkük megnyilvánulásának is alkalmat szerez. A mesedélutánoknak ket-tős értéke van. Egyrészt nagyszerű kiegészítői az iskolai nevelő-munkának, másrészt a gyermekek közreműködésével lehetővé tesszük azt, hogy megtanulják és gyakorolják a biztos fellépést, aminek később is nagy hasznát veszik.

A mesedélutánokat havonként rendezzük, mégpedig úgy, hogy októberben kezdjük, s májusban tartjuk az utolsót. Minden mesedélutánra egy-egy tárgyat állítunk be, mégpedig olyat, ami egyuttal időszerű is. A Gyakorlati Pedagógia — felismerve a mesedélutánok fontosságát és nevelő értékét — minden hónapra egy-egy teljesen feldolgozott mesedélutánt közöl.

A most következő 1936—37 tanévben a következő teljesen kidolgozott mesedélutánokat közöljük:

1. októberben: akik életüket adták a hazáért; (az önfeláldozó hazaszeretetről),
2. novemberben: nagyjaink, halottaink emlékezete, (mit köszönhetünk az ősöknek?),
3. decemberben: a jószívű szeretet; (karácsonyi ünnepély),
4. januárban: a kötelességteljesítés, mint boldogulásunk alapja; (rend a lelke mindennek!),
5. februárban: becsüljük meg a magyar munkát, magyar ipart! (akkor lesz gazdag és megelégedett a magyar, ha pártoljuk a hazai ipart),
6. márciusban: a magyar nép szabadságszeretetről; (a magyar szabadságharcok gyermek-hősei),
7. áprilisban: a természetszeretetről; (becsüljük meg a természet ajándékait, mert minden a jó Isten alkotása),
8. május: az édesanya iránti szeretetről, háláról.

Az egyes mesedélutánokat úgy készítjük elő, hogy minden alkalomra kiadunk gyermekeknek szavalni való költeményt, ami természetesen szerves összefüggésben áll mesedélutánunk tartalmi körével. A költemények megválasztásánál legyünk tekintettel arra, hogy a kiválasztott vers a gyermekeknek való legyen minél erősebben domborítsa ki azt az erkölcsi értéket, amit mesedélutánunk tárgyal. Az egyes mesék és szavalatok közé énekszámokat is teszünk. A mesedélután közepén nagyobb szünetet tartunk. Ezen szünetben meguzonnáznak a gyermekek, uzsonna közben tréfákat mondunk, vagy meghallgatjuk a gyermekek véleményeit, közben azonban mindig módját ejtjük, hogy valamilyen illem-szabályt (étkezés, ülés, társalgás tisztaság, köszönés stb.) megbeszéljünk. Az uzsonnát rövid játék követheti. Azután folytatjuk mesedélutá-

nunkat, majd azt bevégezve, nótázva hazatérünk. Rossz idő esetén, vagy télen az iskola legnagyobb helyiségében rendezzük mesedélutánjainkat. Mindenkor vigyázzunk arra, hogy az szellős, levegős legyen.

A mesedélutánok anyagát nagy haszonnal felhasználhatjuk iskolai nevelő-oktató eljárásunkban, az ott hallott meséket, költeményeket, dalokat maguk a gyermekek is elmondhatják, az ügyesebbek rajzot készíthetnek róluk. A szabadban rendezett mesedélutánok felérnek egy-egy kirándulás értékével, ami nagyban elősegíti a tanító és gyermek viszonyának szorosabbra fűzését, a gyermeki lélek szabad megnyilatkozását a tanító előtt, ami minden nevelésnek alapfeltétele. Beszélgeszünk el ilyenkor a gyermekkel, érdeklődünk otthoni élete után, lássa a gyermek, hogy minden érdekel bennünket, ami vele történik. Ha ezt sikerül elérni, nevelő munkánk sokkal eredményesebb lesz, de olyan értékeket adunk — fejlesztünk — ki a gyermekben, amelyeknek az mindenkor nagy hasznát veszi. A gyermek szereti a mesét. És ha figyelembe vesszük azt, hogy hány gyermek nem kapja meg ma ezt a gyermeki léleknek annyira szükséges szórakozást, mikor szülei egész nap munkában, műhelyben, gyárban dolgoznak, akkor bizonyára teljes értékükben látjuk majd mesedélutánjaink hasznát és szükségességét. Adjuk meg a gyermekeknek azt, amit ma — a család és szülők helyett — az iskolának kell megadnia, hogy megmaradhasson a gyermek annak, ami: ártatlan, üde ember-palántának!

ISMERETTERJESZTŐ ELŐADÁS

I.

Közgazdasági alapfogalmak

Isten legjelesebb teremtményének, az embernek ősi családi életét, vallási és erkölcsi fejlődését a Biblia mondja el. A természettudomány földünk kialakulását korszakokra osztja, ebbe a fejlődésbe helyezkedik el az ember is. Az anyaföld mindent megőríz az ember számára, mert magába rejti a legrégebb emberi alkotásokat is. Ezeket a kutató ember ismét napvilágra hozza, hogy a földben talált leletekből következtessen, magyarázza az ősök életét.

Svájcban, Franciaországban több barlangból szedték elő az emberi csontvázak mellett talált durva kőszközöket, melyek az őskori ember használati tárgyai voltak. Hazánkban a baráthegyi (Liptó-megye) és a haligóci (Szepes-megye) barlangokban bukkantak ilyen leletekre. Ezek igazolják, hogy az őskor emberének faoduktan, sziklaüregekben, barlangokban a természet adott rejtekhelyet, lakást. Táplálékát és ruházatát növény- és az állatvilágban kereste fel. Amig ébren volt és láthatta veszedelmes ellenségét, a feléje rohanó vadállatot, addig megvédelmezte értelmi fel-